
shrIGanesha Gita

श्रीगणेश गीता

Document Information

Text title : Ganesha Gita

File name : ganeshagita.itx

Category : gItA, giitaa, ganesha

Location : doc_giitaa

Author : Vyasa(by tradition,author of Ganesha Purana)

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi

Description-comments : portion of Ganesha Purana

Latest update : July 4, 2008

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 1, 2025

sanskritdocuments.org

shrIGanesha Gita

श्रीगणेश गीता

ક્રમાંક	અધ્યાય નામ	શ્લોકસંખ્યા	૪૧૪
૧	સાંખ્યસારાર્થયોગ	૬૯	
૨	કર્મયોગ	૪૩	
૩	વિજ્ઞાનપ્રતિપાદન	૫૦	
૪	વૈધસંન્યાસયોગ	૩૭	
૫	યોગાવૃત્તિપ્રશંસન	૨૭	
૬	બુદ્ધિયોગ		
૨૧			
૭	ઉપાસનાયોગ	૨૫	
૮	વિશ્વરૂપદર્શન	૨૬	
૯	ક્ષેત્રજ્ઞાતૃજ્ઞેયવિવેકયોગ	૪૧	
૧૦	ઉપદેશયોગ	૨૩	
૧૧	ત્રિવિધવસ્તુવિવેકનિરૂપણ	૫૨	

॥ ॐ નમઃ શ્રીગણેશાય ॥

॥ અથ શ્રીમદ્રણેશગીતા પ્રારભ્યતે ॥

૧

॥ પ્રથમોઽધ્યાયઃ ॥

॥ સાંખ્યસારાર્થ યોગઃ ॥

ક ઉવાચ -

એવમેવ પુરા પૃષ્ઠઃ શૈનકેન મહાત્મના ।

સ સૂતઃ કથયામાસ ગીતાં વ્યાસમુખાચ્ચુતામ્ ॥૧ ॥

સૂત ઉવાચ -

अष्टादशपुराणोक्तममृतं प्राशितं त्वया ।
ततोऽतिरसवत्पातुमिच्छाम्यमृतमुत्तमम् ॥ २ ॥

येनामृतमयो भूत्वा पुमान्ब्रह्मामृतं यतः ।
योगामृतं मडाभाग तन्मे करुणया वद ॥ ३ ॥

व्यास उवाच -

अथ गीतां प्रवक्ष्यामि योगमार्गप्रकाशिनीम् ।
नियुक्ता पृच्छते सूत राज्ञे गजमुष्मेन या ॥ ४ ॥

वरेण्य उवाच -

विद्येश्वर मडाबाहो सर्वविद्याविशारद ।
सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञ योगं मे वक्तुमर्हसि ॥ ५ ॥

श्रीगणानन उवाच -

सम्यग्व्यवसिता राजन्मतिस्तेऽनुग्रहान्मम ।
शृणु गीतां प्रवक्ष्यामि योगामृतमयीं नृप ॥ ६ ॥

न योगं योगमित्याहुर्योगो योगो न य श्रियः ।
न योगो विषयैर्योगो न य मात्राद्विभिस्तदा ॥ ७ ॥

योगो यः पितृमात्रादेर्न स योगो नराधिप ।
यो योगो बन्धुपुत्रादेर्यश्चाष्टभूतिभिः सः ॥ ८ ॥

न स योगस्त्रिया योगो जगदद्भुतरूपया ।
राज्ययोगश्च नो योगो न योगो गजवाजिभिः ॥ ९ ॥

योगो नेन्द्रपदस्यापि योगो योगार्थिनः प्रियः ।
योगो यः सत्यलोकस्य न स योगो मतो मम ॥ १० ॥

शैवस्य योगो नो योगो वैष्णवस्य पदस्य यः ।
न योगो भूप सूर्यत्वं यन्द्रत्वं न कुबेरता ॥ ११ ॥

नानिलत्वं नानलत्वं नामरत्वं न कालता ।
न वारुण्यं न नैरृत्यं योगो न सार्वभौमता ॥ १२ ॥

योगं नानाविधं भूप युञ्जन्ति ज्ञानिनस्ततम् ।
भवन्ति वितृषा लोके जिताडारा विरेतसः ॥ १३ ॥

पावयन्त्यभिलान्त्वोडान्वशीकृतजगत्त्रयाः ।

करुणापूर्णादृष्टया बोधयन्त्यपि कांश्चन ॥ १४ ॥
 ज्वन्मुक्ता दृष्टे मग्नाः परमानन्दरूपिणि ।
 निमील्याक्षीणि पश्यन्तः परं ब्रह्म दृष्टि स्थितम् ॥ १५ ॥
 ध्यायन्तः परमं ब्रह्म चित्ते योगवशीकृतम् ।
 भूतानि स्वात्मना तुल्यं सर्वाणि गणयन्ति ते ॥ १६ ॥
 येन केनचिदास्थिन्ना येन केनचिदाहताः ।
 येन केनचिदाङ्गुष्ठा येन केनचिदाश्रिताः ॥ १७ ॥
 करुणापूर्णादृष्टया भ्रमन्ति धरणीतले ।
 अनुग्रहाय लोकानां जितकोधा जितेन्द्रियाः ॥ १८ ॥
 दैवमात्रभूतो भूप समलोष्टाश्मकाञ्चनाः ।
 अेतादृशा मलाभाग्याः स्युश्चक्षुर्गोचराः प्रिय ॥ १९ ॥
 तमिदानीमहं वक्ष्ये शृणु योगमनुत्तमम् ।
 श्रुत्वा यं मुख्यते जन्तुः पापेभ्यो भवसागरात् ॥ २० ॥
 शिवे विष्णौ च शक्तौ च सूर्ये मयि नराधिप ।
 यादभेदबुद्धिर्योगः स सम्यग्योगो मतो मम ॥ २१ ॥
 अहमेव जगद्यस्मात्सृजामि पालयामि च ।
 कृत्वा नानाविधं वेधं संहरामि स्वलीलया ॥ २२ ॥
 अहमेव मलाविष्णुरहमेव सदाशिवः ।
 अहमेव मलाशक्तिरहमेवार्थमा प्रिय ॥ २३ ॥
 अहमेको नृणां नाथो जातः पञ्चविधः पुरा ।
 अज्ञानान्मा न जानन्ति जगत्कारणकारणम् ॥ २४ ॥
 मत्तोऽग्निरापो धरणी मत्त आकाशमारुतौ ।
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च लोकपाला दिशो दश ॥ २५ ॥
 वसवो मनवो गावो मनवः पशवोऽपि च ।
 सरितः सागरा यक्षा वृक्षाः पक्षिगणा अपि ॥ २६ ॥
 तथैकविंशतिः स्वर्गा नागाः सप्त वनानि च ।
 मनुष्याः पर्वताः साध्याः सिद्धा रक्षोगणास्तथा ॥ २७ ॥

अहं साक्षी जगज्ज्यक्षुरलिप्तः सर्वकर्मभिः ।
 अविकारोऽप्रमेयोऽहमव्यक्तो विश्वगोऽव्ययः ॥ २८ ॥
 अहमेव परं ब्रह्माव्ययानन्दात्मकं नृप ।
 मोहयत्यभिलाभाया श्रेष्ठान्मम नरानमून् ॥ २९ ॥
 सर्वदा षड्विकारेषु तानियं योजयेत् भृशम् ।
 छित्वाजापटलं जन्तुस्मेकैर्जन्मभिः शनैः ॥ ३० ॥
 विरज्य विन्दति ब्रह्म विषयेषु सुबोधतः ।
 अख्येयं शस्त्रसङ्घातैरदाह्यमनलेन य ॥ ३१ ॥
 अकलेयं भूप भुवनैरशोष्यं मारुतेन य ।
 अवध्यं वध्यमानेऽपि शरीरेऽस्मिन्नराधिप ॥ ३२ ॥
 यामिमां पुष्पितां वायं प्रशंसन्ति श्रुतीरिताम् ।
 त्रयीवाद्दरता मूढास्ततोऽन्यन्मन्वतेऽपि न ॥ ३३ ॥
 कुर्वन्ति सततं कर्म जन्ममृत्युकुलप्रदम् ।
 स्वर्गैश्चर्यरता ध्वस्तयेतना भोगबुद्ध्यः ॥ ३४ ॥
 सम्पाद्यन्ति ते भूप स्वात्मना निजबन्धनम् ।
 संसारयकं युञ्जन्ति जडाः कर्मपरा नराः ॥ ३५ ॥
 यस्य यद्विहितं कर्म तत्कर्तव्यं मदर्षणम् ।
 ततोऽस्य कर्मबीजानामुच्छिन्नाः स्युर्महाङ्कुराः ॥ ३६ ॥
 शित्तशुद्धिश्च मडती विज्ञानसाधिका भवेत् ।
 विज्ञानेन हि विज्ञातं परं ब्रह्म मुनीश्वरैः ॥ ३७ ॥
 तस्मात्कर्माणि कुर्वीत बुद्धियुक्तो नराधिप ।
 न त्वकर्मा भवेत्कोऽपि स्वधर्मत्यागावांस्तथा ॥ ३८ ॥
 जडाति यद्वि कर्माणि ततः सिद्धिं न विन्दति ।
 आदौ ज्ञाने नाधिकारः कर्मण्येव स युज्यते ॥ ३९ ॥
 कर्मणा शुद्धहृदयोऽभेदबुद्धिमुपैष्यति ।
 स य योगः समाप्यातोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ ४० ॥
 योगमन्यं प्रवक्ष्यामि शृणु भूप तमुत्तमम् ।
 पशौ पुत्रे तथा मित्रे शत्रौ बन्धौ सुदृज्जने ॥ ४१ ॥

भङ्गिर्दृष्टया य समया हृत्स्थया लोकेत्युमान् ।
 सुप्ते दृग्भे तथाऽमर्षे लर्षे भीतौ समो भवेत् ॥ ४२ ॥
 रोगासौ शैव भोगासौ जये वा विजयेऽपि य ।
 श्रियोऽयोगे य योगे य लाभालाभे भूतावपि ॥ ४३ ॥
 समो मां वस्तुजातेषु पश्यन्नन्तर्भङ्गिः स्थितम् ।
 सूर्ये सोमे जले वल्लौ शिवे शक्तौ तथानिले ॥ ४४ ॥
 द्विजे लृष्टि मखानद्यां तीर्थे क्षेत्रेऽधनाशिनि ।
 विष्णौ य सर्वदिवेषु तथा यक्षोरगेषु य ॥ ४५ ॥
 गन्धर्वेषु मनुष्येषु तथै तिर्यग्भवेषु य ।
 सततं मां लि यः पश्येत्सोऽयं योगविद्वृथ्यते ॥ ४६ ॥
 सम्पराहृत्य स्वार्थेभ्यः छन्दिर्याणि विवेकतः ।
 सर्वत्र समताबुद्धिः स योगो भूप मे मतः ॥ ४७ ॥
 आत्मानात्मविवेकेन या बुद्धिर्देवयोगतः ।
 स्वधर्मासक्तचित्तस्य तद्योगो योग उच्यते ॥ ४८ ॥
 धर्माधरमौ जहातीह तथा युक्त उभावपि ।
 अतो योगाय युञ्जत योगो वैधेषु कौशलम् ॥ ४९ ॥
 धर्माधर्मकृत्वे त्यक्त्वा मनीषी विजितेन्द्रियः ।
 जन्मभन्धविनिर्मुक्तः स्थानं संयात्यनामयम् ॥ ५० ॥
 यदा लयज्ञानकालुष्यं जन्तोर्बुद्धिः क्लमिष्यति ।
 तदासौ याति वैराग्यं वेदवाक्यादिषु कमात् ॥ ५१ ॥
 त्रीविप्रतिपन्नस्य स्थाणुत्वं यास्यते यदा ।
 परात्मन्ययला बुद्धिस्तदासौ योगमाप्नुयात् ॥ ५२ ॥
 मानसानभिलाङ्गामान्यदा धीमांसत्यजेत्प्रिय ।
 स्वात्मनि स्वेन सन्तुष्टः स्थिरबुद्धिस्तद्योच्यते ॥ ५३ ॥
 वितृष्णः सर्वसौभ्येषु नोद्विग्नो दृग्भसङ्गमे ।
 गतसाध्वसरुद्रागः स्थिरबुद्धिस्तद्योच्यते ॥ ५४ ॥
 यथाऽयं कमठोऽङ्गानि संकोचयति सर्वतः ।

विषयेभ्यस्तथा भ्रानि संकर्षेद्योगतत्परः ॥ ५५ ॥
 व्यावर्तन्तेऽस्य विषयास्त्यक्ताहारस्य वर्ष्मिणः ।
 विना रागं य रागोऽपि दृष्ट्वा ब्रह्म विनश्यति ॥ ५६ ॥
 विपश्चिदतते भूप स्थितिमास्थाय योगिनः ।
 मन्यथित्वेन्द्रियाण्यस्य हरन्ति बलतो मनः ॥ ५७ ॥
 युक्तस्तानि वशे कृत्वा सर्वदा मत्परो भवेत् ।
 संयतानीन्द्रियाणील यस्यासौ कृतधीर्मतः ॥ ५८ ॥
 शिन्तयानस्य विषयान्संगस्तेषूपजायते ।
 कामः संजायते तस्मात्ततः क्रोधोऽभिवर्तते ॥ ५९ ॥
 क्रोधादज्ञानसंभूतिर्विभ्रमस्तु ततः स्मृतेः ।
 भ्रंशात्स्मृतेर्मतेर्ध्वंसस्तद्ध्वंसात्सोऽपि नश्यति ॥ ६० ॥
 विना द्वेषं य रागं य गोयरान्यस्तु भैश्चरेत् ।
 स्वाधीनलुप्तयो वश्यैः संतोष स समृच्छति ॥ ६१ ॥
 त्रिविधस्यापि दुःखस्य संतोषे विलयो भवेत् ।
 प्रज्ञया संस्थितश्चायं प्रसन्नलुप्तयो भवेत् ॥ ६२ ॥
 विना प्रसादं न मतिर्विना मत्या न भावना ।
 विना तां न शमो भूप विना तेन कुतः सुभम् ॥ ६३ ॥
 छिन्द्रेयाश्चान्वियरतो विषयाननु वर्तते ।
 यन्मनस्तन्मतिं लन्त्यादप्सु नावं मरुधथा ॥ ६४ ॥
 या रात्रिः सर्वभूतानां तस्यां निद्राति नैव सः ।
 न स्वपन्तील ते यत्र सा रात्रिस्तस्य भूमिप ॥ ६५ ॥
 सशितां पतिमायान्ति वनानि सर्वतो यथा ।
 आयान्ति यं तथा कामा न स शान्तिं क्वचिल्लभेत् ॥ ६६ ॥
 अतस्तानील संरुध्य सर्वतः भ्रानि मानवः ।
 स्वस्वार्थेभ्यः प्रधावन्ति बुद्धिरस्य स्थिरा तदा ॥ ६७ ॥
 ममतालङ्कृती त्यक्त्वा सर्वाङ्गामांश्च यस्त्यजेत् ।
 नित्यं ज्ञानरतो भूत्वा ज्ञानान्मुक्तिं स यास्यति ॥ ६८ ॥

એવં બ્રહ્મધિયં ભૂપ યો વિજાનાતિ દૈવતઃ ।
તુર્યામવસ્થાં પ્રાપ્યાપિ જીવન્મુક્તિં પ્રયાસ્યતિ ॥ ૬૯ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્રણેશગીતાસૂપનિષદર્થગર્ભાસુ
યોગામૃતાર્થશાસ્ત્રે
શ્રીગણેશપુરાણે ઉત્તરખણ્ડે ગજાનનવરેણ્યસંવાદે
સાંખ્યસારાર્થયોગો નામ પ્રથમોઽધ્યાયઃ ॥

૨

॥ દ્વિતીયોઽધ્યાયઃ ॥

॥ કર્મયોગઃ ॥

વરેણ્ય ઉવાચ -

જ્ઞાનનિષ્ઠા કર્મનિષ્ઠા દ્વયં પ્રોક્તં ત્વયા વિભો ।
અવધાર્યં વદૈકં મે નિઃશ્રેયસકરં નુ કિમ્ ॥ ૧ ॥

ગજાનન ઉવાચ -

અસ્મિંશ્ચરાચરે સ્થિત્યૌ પુરોક્તે દ્વે મયા પ્રિય ।
સાંખ્યાનાં બુદ્ધિયોગેન વૈધયોગેન કર્મિણામ્ ॥ ૨ ॥

અનારભેણ વૈધાનાં નિષ્ક્રિયઃ પુરુષો ભવેત્ ।
ન સિદ્ધિં યાતિ સંત્યાગાલ્લેવલાલ્કર્મણો નૃપ ॥ ૩ ॥

કદાચિદ્દક્રિયઃ કોઽપિ ક્ષણં નૈવાવતિષ્ઠતે ।
અસ્વતન્ત્રઃ પ્રકૃતિજૈર્ગુણૈઃ કર્મ ચ કાર્યતે ॥ ૪ ॥

કર્મકારીન્દ્રિયગ્રામં નિયમ્યાસ્તે સ્મરન્પુમાન્ ।
તદ્ગોચરાન્મન્દચિત્તો ધિગાચારઃ સ ભાષ્યતે ॥ ૫ ॥

તદ્ગ્રામં સંનિયમ્યાદૌ મનસા કર્મ ચારભેત્ ।
ઇન્દ્રિયૈઃ કર્મયોગં યો વિતૃષ્ણઃ સ પરો નૃપ ॥ ૬ ॥

અકર્મણઃ શ્રેષ્ઠતમં કર્માનીહાકૃતં તુ યત્ ।
વર્ષ્મણઃ સ્થિતિરપ્યસ્યાકર્મણો નૈવ સેત્સ્યતિ ॥ ૭ ॥

અસમર્થ નિબદ્ધન્તે કર્મ તેન જના મયિ ।
કુર્વીત સતતં કર્માનાશોઽસઙ્ગો મદર્પણમ્ ॥ ૮ ॥

મદર્થે યાનિ કર્માણિ તાનિ બદ્ધન્તિ ન ક્વચિત્ ।

सवासनमिदं कर्म बध्नाति देहिनिं बलात् ॥ ९ ॥

वर्णा-सृष्ट्वावदं याळं सयज्ञांस्तान्पुरा प्रिय ।

यज्ञेन ऋध्यतामेष कामदः कल्पवृक्षवत् ॥ १० ॥

सुरांश्चान्नेन प्रीणध्वं सुरास्ते प्रीणयन्तु वः ।

लभध्वं परमं स्थानमन्योन्यप्रीणानात्स्थिरम् ॥ ११ ॥

धृष्टा देवाः प्रदास्यन्ति भोगानिष्टान्सुतर्पिताः ।

तैर्दत्तांस्तान्नरस्तेभ्योऽदत्त्वा भुङ्क्ते स तस्करः ॥ १२ ॥

दुतावशिष्टभोक्तारो मुक्ताः स्युः सर्वपातकैः ।

अदन्त्येनो मलापापा आत्महेतोः पयन्ति ये ॥ १३ ॥

उर्जो भवन्ति भूतानि देवाद्यन्नस्य संभवः ।

यज्ञाय्य देवसंभूतिस्तद्दुत्पत्तिश्च वैधतः ॥ १४ ॥

ब्रह्मणो वैधमुत्पन्नं मत्तो ब्रह्मसमुद्भवः ।

अतो यज्ञे य विश्वस्मिन् स्थितं मां विद्धि भूमिप ॥ १५ ॥

संसृतीनां मलायकं कामितव्यं विद्यक्षणैः ।

स मुदा प्रीणते भूपेन्द्रियकीडोऽधमो जनः ॥ १६ ॥

अन्तरात्मनि यः प्रीत आत्मारामोऽभिलप्रियः ।

आत्मतृप्तो नरो यः स्यात्तस्यार्थो नैव विद्यते ॥ १७ ॥

कार्याकार्यकृतीनां स नैवाप्नोति शुभाशुभे ।

किञ्चिदस्य न साध्यं स्यात्सर्वजन्तुषु सर्वदा ॥ १८ ॥

अतोऽसक्ततया भूप कर्तव्यं कर्म जन्तुभिः ।

सक्तोऽगतिमवाप्नोति मामवाप्नोति तादृशः ॥ १९ ॥

परमां सिद्धिमापन्नाः पुरा राजर्षयो द्विजाः ।

संग्रहाय हि लोकानां तादृशं कर्म यारभेत् ॥ २० ॥

श्रेयान्यत्कुरुते कर्म तत्करोत्यभिलो जनः ।

मनुते यत्प्रमाणं स तदेवानुसरत्यसौ ॥ २१ ॥

विष्टपे मे न साध्योऽस्ति कश्चिदर्थो नराधिप ।

अनालब्धश्च लब्धव्यः कुर्वे कर्म तथाप्यडम् ॥ २२ ॥

न कुर्वेऽलं यदा कर्म स्वतन्त्रोऽलसमावितः ।

करिष्यन्ति मम ध्यानं सर्वे वार्ता मछामते ॥ २३ ॥

भविष्यन्ति ततो लोका उच्छिन्नाः सम्प्रदायिनः ।
छंता स्यामस्य लोकस्य विधाता संकरस्य च ॥ २४ ॥

कामिनो छि सदा कामैरज्ञानात्कर्मकारिणः ।
लोकानां संग्रहायैतद्विद्वान् कुर्यादसक्तधीः ॥ २५ ॥

विभिन्नत्वमतिं जख्यादज्ञानां कर्मचारिणाम्
। भागाद्गुणकर्म
योगयुक्तः सर्वकर्माण्यर्पयेन्मयि कर्मकृत् ॥ २६ ॥

अविद्यागुणसायिव्यादुर्वर्कर्माण्यतन्द्रितः ।
अछंकाराद्भिन्नबुद्धिरछंकर्तेति योऽभवीत् ॥ २७ ॥

यस्तु वेत्यात्मनस्तत्त्वं विभागाद्गुणकर्मणोः ।
करणं विषये वृत्तमिति मत्वा न सज्जते ॥ २८ ॥

कुर्वन्ति सकृलं कर्म गुणैस्त्रिभिर्विमोछिताः ।
अविश्वस्तः स्वात्मद्रुछो विश्ववित्रैव लंघयेत् ॥ २९ ॥

नित्यं नैमित्तिकं तस्मान्मयि कर्मार्षयेद्बुधः ।
त्यक्त्वाछंभमताबुद्धिं परां गतिमवाप्नुयात् ॥ ३० ॥

अनीर्षन्तो भक्तिमन्तो ये मयोक्तमिदं शुभम् ।
अनुतिष्ठन्ति ये सर्वे मुक्तास्तेऽभिलकर्मभिः ॥ ३१ ॥

ये यैव नानुतिष्ठन्ति त्वशुभा छतयेतसः ।
छर्षमाणांमछामूढान्नछांस्तान्विछि मे रिपून् ॥ ३२ ॥

तुल्यं प्रकृत्या कुरुते कर्म यज्ज्ञानवानपि ।
अनुयाति च तामेवाग्रछस्तत्र मुधा मतः ॥ ३३ ॥

कामश्चैव तथा छोधः भानामर्थेषु जायते ।
नैतयोर्वश्यतां याथादम्यविध्वंसकौ यतः ॥ ३४ ॥

शस्तोऽगुणो निजो धर्मः सांगादन्यस्य धर्मतः ।
निजे तस्मिन्मृतिः श्रेयोऽपरत्र भयदः परः ॥ ३५ ॥

वरेण्य उवाच -

पुमान्यत्कुरुते पापं स छि केन नियुज्यते ।

अकाङ्क्षपि डेरम्भ प्रेरितः प्रबलादिव ॥ ३६ ॥

श्रीगणानन उवाच -

कामक्रोधौ मडापापौ गुणद्वयसमुद्भवौ ।

नयन्तौ वश्यतां लोकां विद्ध्येतौ द्वेषिणौ वरौ ॥ ३७ ॥

आवृणोति यथा माया जगद्धाष्यो जलं यथा ।

वर्षामिधो यथा लानुं तद्गत्कामोऽपिलांश्च रुट् ॥ ३८ ॥

प्रतिपत्तिमतो ज्ञानं छादितं सततं द्विषा ।

ध्वत्मात्मकेन तरसा दृष्योष्येण य शुष्मिणा ॥ ३९ ॥

आश्रित्य बुद्धिमनसी धन्दिद्याणि स तिष्ठति ।

तैरेवाच्छादितप्रज्ञो ज्ञानिनं मोहयत्यसौ ॥ ४० ॥

तस्मान्निग्रय्य तान्यादौ समनांसि नरो जयेत् ।

ज्ञानविज्ञानयोः शान्तिकरं पापं मनोभवम् ॥ ४१ ॥

यतस्तानि पराण्यादुस्तेष्यश्च परमं मनः ।

ततोऽपि छि परा बुद्धिरात्मा बुद्धेः परो मतः ॥ ४२ ॥

बुद्ध्यैवमात्मनात्मानं संस्तव्यात्मानमात्मना ।

डत्वा शत्रुं कामरूपं परं पदमवाप्नुयात् ॥ ४३ ॥

धति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु

योगामृतार्थशास्त्रे

श्रीगणेशपुराणे उत्तरभास्डे गणाननवरेण्यसंवादे

डर्मयोगो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥

३

॥ तृतीयोऽध्यायः ॥

॥ विज्ञानप्रतिपादन ॥

श्रीगणानन उवाच -

पुरा सर्गादिसमये त्रैगुण्यं त्रितनूरुडम् ।

निर्माय्य चैनमवदं विष्णवे योगमुत्तमम् ॥ १ ॥

अर्थमणे सोऽन्नवीत्सोऽपि मनवे निजसूनवे ।

ततः परम्परायातं विदुरेनं मडर्षयः ॥ २ ॥

कालेन बहुना यायं नष्टः स्याद्य्यरमे युगे ।
 अश्रद्धेयो ह्यविश्वास्थो विगीतव्यश्च भूमिप ॥ ३ ॥
 એવં પુરાતનં યોગં શ્રુતવાનસિ મન્મુખાત્ ।
 ગુહ્યાદ્ગુહ્યતરં વેદરહસ્યં પરમં શુભમ્ ॥ ૪ ॥
 વરેણ્ય ઉવાચ -
 સાંપ્રતં ચાવતીર્ણોડસિ ગર્ભતસ્ત્વં ગજાનન ।
 પ્રોક્તવાન્કથમેતં ત્વં વિષ્ણવે યોગમુત્તમમ્ ॥ ૫ ॥
 ગણેશ ઉવાચ -
 અનેકાનિ ચ તે જન્માન્યતીતાનિ મમાપિ ચ ।
 સંસ્મરે તાનિ સર્વાણિ ન સ્મૃતિસ્તવ વર્તતે ॥ ૬ ॥
 મત્ત એવ મહાબાહો જાતા વિષ્ણવાદયઃ સુરાઃ ।
 મય્યેવ ચ લયં યાન્તિ પ્રલયેષુ યુગે યુગે ॥ ૭ ॥
 અહમેવ પરો બ્રહ્મ મહારુદ્રોડહમેવ ચ ।
 અહમેવ જગત્સર્વં સ્થાવરં જડ્ગમં ચ યત્ ॥ ૮ ॥
 અજોડવ્યયોડહં ભૂતાત્માડનાદિરીશ્વર એવ ચ ।
 આસ્થાય ત્રિગુણાં માયાં ભવામિ બહુયોનિષુ ॥ ૯ ॥
 અધર્મોપચયો ધર્માપચયો હિ યદા ભવેત્ ।
 સાધૂ-સંરક્ષિતું દુષ્ટાંસ્તાડિતું સંભવામ્યહમ્ ॥ ૧૦ ॥
 ઉચ્છિદ્યાધર્મનિચયં ધર્મં સંસ્થાપયામિ ચ ।
 હન્મિ દુષ્ટાંશ્ચ દૈત્યાંશ્ચ નાનાલીલાકરો મુદા ॥ ૧૧ ॥
 વર્ણાશ્રમાન્મુનીન્સાધૂન્પાલયે બહુરૂપધૃક્ ।
 એવં ચો વેત્તિ સંભૂતિર્મમ દિવ્યા યુગે યુગે ॥ ૧૨ ॥
 તત્તત્કર્મ ચ વીર્યં ચ મમ રૂપં સમાસતઃ ।
 ત્યક્તાહંમમતાબુદ્ધિં ન પુનર્ભૂઃ સ જાયતે ॥ ૧૩ ॥
 નિરીહા નિર્ભિયોરોષા મત્પરા મદૃવ્યાપાશ્રયાઃ ।
 વિજ્ઞાનતપસા શુદ્ધા અનેકે મામુપાગતાઃ ॥ ૧૪ ॥
 યેન યેન હિ ભાવેન સંસેવન્તે નરોત્તમાઃ ।
 તથા તથા ફલં તેભ્યઃ પ્રયચ્છામ્યવ્યયઃ સ્ફુટમ્ ॥ ૧૫ ॥

जनाः स्युरितरे राजन्म मागानुयायिनः ।
तथैव व्यवहारं ते स्वेषु यान्येषु कुर्वते ॥ १६ ॥
कुर्वन्ति देवताप्रीतिं काङ्क्षन्तः कर्माणां फलम् ।
प्राप्नुवन्तीह ते लोके शीघ्रं सिद्धिं हि कर्मजाम् ॥ १७ ॥
यत्वारो हि मया वार्ता रजःसत्त्वतमोऽशतः ।
कर्माशतश्च संसृष्टा मृत्युलोके मयानघ ॥ १८ ॥
कर्तारमपि तेषां मामकर्तारं विदुर्बुधाः ।
अनादिमीश्वरं नित्यमलिप्तं कर्मजैर्गुणैः ॥ १९ ॥
निरीडं योऽभिजानाति कर्म बध्नाति नैव तम् ।
यद्गुः कर्माणि बुद्ध्यैवं पूर्वं पूर्वं मुमुक्षवः ॥ २० ॥
वासनासङ्घिताद्यात्संसारकारणाद्दृढात् ।
अज्ञानबन्धनाज्जन्तुर्बुद्ध्ययं मुख्यतेऽपिलात् ॥ २१ ॥
तदकर्म य कर्मापि कथयाम्यधुना तव ।
यत्र मौनं गता मोहादृषयो बुद्धिशालिनः ॥ २२ ॥
तत्त्वं मुमुक्षुणा ज्ञेयं कर्माकर्मविकर्मणाम् ।
त्रिविधानीह कर्माणि सुनिम्नैषां गतिः प्रिय ॥ २३ ॥
क्रियायामक्रियाज्ञानमक्रियायां क्रियामतिः ।
यस्य स्यात्स हि मर्त्योऽस्मिँल्लोके मुक्तोऽभिलार्थकृत् ॥ २४ ॥
कर्माङ्कुरवियोगेन यः कर्माप्यारभेन्नरः ।
तत्त्वदर्शननिर्दग्धक्रियमाहुर्बुधा बुधम् ॥ २५ ॥
फलतृष्णां विलाय स्यात्सदा तृप्तो विसाधनः ।
उद्युक्तोऽपि क्रियां कर्तुं किञ्चिन्नैव करोति सः ॥ २६ ॥
निरीडो निगृहीतात्मा परित्यक्तपरिग्रहः ।
डेवलं वै गृहं कर्माथरन्नायाति पातकम् ॥ २७ ॥
अद्भ्रन्दोऽमत्सरो भूत्वा सिद्ध्यसिद्ध्योः समश्च यः ।
यथाप्राभ्येह संतुष्टः कुर्वन्कर्म न बध्यते ॥ २८ ॥
अपिलैर्विषयैर्मुक्तो ज्ञानविज्ञानवानपि ।
यज्ञार्थं तस्य सकलं कृतं कर्म विलीयते ॥ २९ ॥

अलमश्रिर्द्धविर्द्धोता हुतं यन्मयि थार्पितम् ।
 ब्रह्मास्यं य तेनाथ ब्रह्मण्येव यतो रतः ॥ ३० ॥
 योगिनः केचिदपरे दिष्टं यज्ञं वदन्ति य ।
 ब्रह्माश्रितेव यज्ञो वै धृति केचन मेनिरे ॥ ३१ ॥
 संयमाग्रौ परे भूप षण्डियाण्युपशुद्धति ।
 भाश्रिष्यन्थे तद्विषयांशुष्यादीनुपशुद्धति ॥ ३२ ॥
 प्राणानामिन्द्रियाणां य परे कर्माणि कृत्स्नशः ।
 निजात्मरतिरूपेऽग्रौ ज्ञानदीप्ते प्रशुद्धति ॥ ३३ ॥
 द्रव्येण तपसा वापि स्वाध्यायेनापि केचन ।
 तीव्रप्रतेन यतिनो ज्ञानेनापि यजन्ति माम् ॥ ३४ ॥
 प्राणोऽपानं तथा प्राणमपाने प्रक्षिपन्ति ये ।
 रुद्ध्वा गतीश्चोभयस्ते प्राणायामपरायणाः ॥ ३५ ॥
 जित्वा प्राणान्प्राणगतीरुपशुद्धति तेषु य ।
 अथेवं नानायज्ञरता यज्ञध्वंसितपातकाः ॥ ३६ ॥
 नित्यं ब्रह्म प्रयान्थेते यज्ञशिष्टामृताशिनः ।
 अथज्ञकारिणो लोको नाथमन्यः कुतो भवेत् ॥ ३७ ॥
 कायिकादित्रिधाभूतान्यज्ञान्वेदे प्रतिष्ठितान् ।
 ज्ञात्वा तानपिलान्भूप मोक्षसंज्ञपिलबन्धनात् ॥ ३८ ॥
 सर्वेषां भूप यज्ञानां ज्ञानयज्ञः परो मतः ।
 अपिलं लीयते कर्म ज्ञाने मोक्षस्य साधने ॥ ३९ ॥
 तज्ज्ञेयं पुरुषव्याघ्र प्रश्नेन नतितः सताम् ।
 शुश्रूषया वदिष्यन्ति संतस्तत्त्वविशारदाः ॥ ४० ॥
 नानासंगाञ्जनः कुर्वन्नैकं साधुसमागमम् ।
 करोति तेन संसारे बन्धनं समुपैति सः ॥ ४१ ॥
 सत्संगाद्गुणसंभूतिरापदां लय अथ य ।
 स्वछितं प्राप्यते सर्वैरिह लोके परत्र य ॥ ४२ ॥
 धतरत्सुलभं राजन्सत्संगोऽतीव दुर्लभः ।

यज्ञज्ञात्वा पुनर्वेधमेति ज्ञेयं ततस्ततः ॥ ४३ ॥
 ततः सर्वाणि भूतानि स्वात्मन्येवाभिपश्यति ।
 अतिपापरतो जंतुस्ततस्तस्मात्प्रमुच्यते ॥ ४४ ॥
 द्विविधान्यपि कर्माणि ज्ञानाग्निर्दहति क्षणात् ।
 प्रसिद्धोऽग्निर्यथा सर्वं भस्मतां नयति क्षणात् ॥ ४५ ॥
 न ज्ञानसमतामेति पवित्रमितरन्नृप ।
 आत्मन्येवावगच्छन्ति योगात्कालेन योगिनः ॥ ४६ ॥
 भक्तिमानिन्द्रियजयी तत्परो ज्ञानमाप्नुयात् ।
 लब्ध्वा तत्परमं भोक्षं स्वल्पकालेन यात्यसौ ॥ ४७ ॥
 भक्तिहीनोऽश्रद्धानः सर्वत्र संशयी तु यः ।
 तस्य शं नापि विज्ञानमिह लोकोऽथ वा परः ॥ ४८ ॥
 आत्मज्ञानरतं ज्ञाननाशिताभिलसंशयम् ।
 योगास्ताभिलकर्मणिं बध्नन्ति भूप तानि न ॥ ४९ ॥
 ज्ञानभङ्गप्रदारेण संभूतामज्ञातां बलात् ।
 छित्त्वान्तःसंशयं तस्माद्योगयुक्तो भवेन्नरः ॥ ५० ॥
 एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु
 योगामृतार्थशास्त्रे
 श्रीगणेशपुराणे उत्तरभाष्ये गणाननवरेण्यसंवादे
 विज्ञानप्रतिपादनो नाम तृतीयोऽध्यायः ॥
 ४
 ॥ चतुर्थोऽध्यायः ॥
 ॥ वैधसंन्यासयोगः ॥
 वरेण्य उवाच -
 संन्यस्तिश्रैव योगश्च कर्मणां वार्यते त्वया ।
 उभयोर्निश्चितं त्वेकं श्रेयो यद्ब्रह्म मे प्रबो ॥ १ ॥
 श्रीगणानन उवाच -
 द्वियायोगो वियोगश्चाप्युभौ भोक्षस्य साधने ।
 तयोर्मध्ये द्वियायोगस्त्यागात्तस्य विशिष्यते ॥ २ ॥

ढ्रन्दुःखसखोऽद्रेष्टा यो न काङ्क्षति किञ्चन ।
 मुख्यते बन्धनात्सद्यो नित्यं संन्यासवान्सुभम् ॥ ३ ॥
 वदन्ति भिन्नकृलकौ कर्मणस्त्यागसंग्रहौ ।
 मूढाल्पज्ञास्तथोरेकं संयुञ्जत विचक्षाणः ॥ ४ ॥
 यद्येव प्राप्यते त्यागात्तद्येव योगतः कृलम् ।
 संग्रहं कर्मणो योगं यो विन्दति स विन्दति ॥ ५ ॥
 केवलं कर्मणां न्यासं संन्यासं न विदुर्बुधाः ।
 कुर्वन्ननिश्चया कर्म योगी ब्रह्मैव ज्ञायते ॥ ६ ॥
 निर्मलो यतश्चित्तात्मा जित्प्रो योगतत्परः ।
 आत्मानं सर्वभूतस्थं पश्यकुर्वन्न लिप्यते ॥ ७ ॥
 तत्त्वविद्योगयुक्तात्मा करोमीति न मन्यते ।
 अेकादशानीन्द्रियाणि कुर्वन्ति कर्मसंभ्यया ॥ ८ ॥
 तत्सर्वमर्पयेद्ब्रह्मण्यपि कर्म करोति यः ।
 न लिप्यते पुण्यपापैर्मानुर्जलगतो यथा ॥ ९ ॥
 कायिकं वायिकं भौद्धमैन्द्रियं मानसं तथा ।
 त्यक्त्वाशां कर्म कुर्वन्ति योगज्ञाश्चित्तशुद्धये ॥ १० ॥
 योगलीनो नरः कर्म कृलेडया करोत्यलम् ।
 बध्यते कर्मबीजैः स ततो दुःखं समश्नुते ॥ ११ ॥
 मनसा सकलं कर्म त्यक्त्वा योगी सुखं वरोत् ।
 न कुर्वन्कारयन्वापि नन्मन्त्रे सुपत्तने ॥ १२ ॥
 न क्रिया न य कर्तृत्वं कस्य चित्सृज्यते मया ।
 न क्रियाभीजसम्पर्कः शक्त्या तद्धियतेऽभिलम् ॥ १३ ॥
 कस्यचित्पुण्यपापानि न स्पृशामि विभुर्नृप ।
 ज्ञानमूढा विमुञ्चन्ते मोडेनावृतबुद्धयः ॥ १४ ॥
 विवेकेनात्मनोऽज्ञानं येषां नाशितमात्मना ।
 तेषां विकाराशमायति ज्ञानमादित्यवत्परम् ॥ १५ ॥
 मन्निष्ठा मद्भियोऽत्यन्तं मश्च्यिन्ता मयि तत्परः ।
 अपुनर्भवमायान्ति विज्ञानान्नाशितैः ॥ १६ ॥

ज्ञानविज्ञानसंयुक्ते द्विजे गवि गजादिषु ।
 समेक्षणा मखात्मानः पण्डिताः श्वपये शुनि ॥ १७ ॥
 वश्यः स्वर्गो जगत्तेषां जिवन्मुक्ताः समेक्षणाः ।
 यतोऽदोषं ब्रह्म समं तस्मात्तैर्विषयीकृतम् ॥ १८ ॥
 प्रियाप्रिये प्राप्य लर्षद्वेषौ ये प्राप्नुवन्ति न ।
 ब्रह्माश्रिता असंभूढा ब्रह्मज्ञाः समबुद्धयः ॥ १९ ॥
 वरेण्य उवाच -
 किं सुषुं त्रिषु लोकेषु देवगन्धर्वयोनिषु ।
 भगवन्कृपया तन्मे वद विद्याविशारद ॥ २० ॥
 श्रीगणानन उवाच -
 आनन्दमश्रुतेऽसक्तः स्वात्मारामो निजात्मनि ।
 अविनाशि सुषुं तद्धि न सुषुं विषयादिषु ॥ २१ ॥
 विषयोत्थानि सौम्यानि दुःखानां तानि डेतवः ।
 उत्पत्तिनाशयुक्तानि तत्रासक्तो न तत्त्ववित् ॥ २२ ॥
 कारणो सति कामस्य क्रोधस्य सडते य यः ।
 तौ जेतुं वर्ष्मविरडात्स सुषुं चिरमश्रुते ॥ २३ ॥
 अन्तर्निष्ठोऽन्तःप्रकाशोऽन्तःसुषुणोऽन्तारतिर्विभेत् ।
 असंदिग्धोऽक्षयं ब्रह्म सर्वभूतहितार्थकृत् ॥ २४ ॥
 जेतारः षड्रिपूणां ये शमिनो दमिनस्तथा ।
 तेषां समन्ततो ब्रह्म स्वात्मज्ञानां विभात्यडो ॥ २५ ॥
 आसनेषु समासीनस्त्यक्त्वेमान्विषया-बुद्धिः ।
 संस्तभ्य लुकुटीमास्ते प्राणायामपरायणः ॥ २६ ॥
 प्राणायामं तु संरोधं प्राणायामसमुद्भवम् ।
 वदन्ति मुनयस्तं य त्रिधाभूतं विपश्चितः ॥ २७ ॥
 प्रमाणं भेदतो विद्धि लघुमध्यममुत्तमम् ।
 दशभिर्द्व्यधिर्दैर्घ्यैः प्राणायामो लघुः स्मृतः ॥ २८ ॥
 यतुर्विशत्यक्षरो यो मध्यमः स उदाहृतः ।

षट्त्रिंशल्लघुवर्णो य उत्तमः सोऽभिधीयते ॥ २९ ॥

सिंहं शार्दूलकं वापि मत्तेभं मृदुतां यथा ।

नयन्ति प्राणिनस्तद्ब्रह्माणापानौ सुसाधयेत् ॥ ३० ॥

पीडयन्ति मृगास्ते न लोका-वश्यं गता नृप ।

दृष्ट्येनस्तथा वायुः संस्तब्धो न य तत्तनुम् ॥ ३१ ॥

यथा यथा नरः कश्चित्सोपानावलिमाङ्कमेत् ।

तथा तथा वशीकुर्यात्प्राणापानौ हि योगवित् ॥ ३२ ॥

पूरकं कुम्भकं यैव रेयकं य ततोऽभ्यसेत् ।

अतीतानागतज्ञानी ततः स्याज्जगतीतले ॥ ३३ ॥

प्राणायामैर्द्वादशभिरुत्तमैर्धारणा मता ।

योगस्तु धारणे द्वे स्याद्योगीशस्ते सदाभ्यसेत् ॥ ३४ ॥

अेवं यः कुरुते राजस्त्रिकालज्ञः स जायते ।

अनायासेन तस्य स्याद्भश्यं लोकत्रयं नृप ॥ ३५ ॥

ब्रह्मरूपं जगत्सर्वं पश्यति स्वान्तरात्मनि ।

अेवं योगश्च संन्यासः समानकृत्वदायिनौ ॥ ३६ ॥

जन्तूनां छितकर्तारं कर्मणां कृत्वदायिनम् ।

मां ज्ञात्वा मुक्तिमाप्नोति त्रैलोक्यस्येश्वरं विभुम् ॥ ३७ ॥

एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु

योगामृतार्थशास्त्रे

श्रीगणेशपुराणे उत्तरप्रपञ्चे गजाननवरेण्यसंवादे

वैधसंन्यासयोगो नाम यतुर्थाऽध्यायः ॥

प

॥ पञ्चमोऽध्यायः ॥

॥ योगावृत्तिप्रशंसनः ॥

श्रीगजानन उवाच -

श्रौतस्मार्तानि कर्माणि कृत्वा नेच्छन्समाचरेत् ।

शस्तः स योगी राजेन्द्र अक्रियाद्योगमाश्रितात् ॥ १ ॥

योगप्राम्थै मडाबाडो डेतुः कर्मेव मे मतम् ।

सिद्धियोगस्य संसिद्ध्यै लेतू शमदमौ मती ॥ २ ॥

छन्द्रयार्थाश्च संकल्प्य कुर्वन्स्वस्य शिपुर्भवेत् ।

अेताननिश्चयः कुर्वन्सिद्धिं योगी स सिद्ध्यति ॥ ३ ॥

सुष्ठुत्वे य शिपुत्वे य उद्धारे यैव बन्धने ।

आत्मनैवात्मनि छात्मा नात्मा भवति कश्चन ॥ ४ ॥

मानेऽपमाने दुःखे य सुखेऽसुखेऽसिद्धि साधुषु ।

मित्रेऽमित्रेऽप्युदासीने द्वेष्ये लोभे य काञ्चने ॥ ५ ॥

समो जितात्मा विज्ञानी ज्ञानीन्द्रियजयावहः ।

अभ्यसेत्सततं योगं यदा युक्ततमो हि सः ॥ ६ ॥

तमः श्रान्तो व्याकुलो वा क्षुधितो व्यग्रचित्तकः ।

कालेऽतिशीतेऽत्युषुषो वानिलाञ्चम्बुसमाकुले ॥ ७ ॥

सध्वनावतिष्ठोर्णो गोःस्थाने साग्रौ जलान्तिके ।

दूपकूले श्मशाने य नद्यां भित्तौ य मर्मरे ॥ ८ ॥

यैत्ये सवल्मिके देशे पिशाचादिसमावृते ।

नाभ्यसेद्योगविद्योगं योगध्यानपरायणः ॥ ९ ॥

स्मृतिलोपश्च मूकत्वं बाधिर्यं मन्त्रता ज्वरः ।

जडता जायते सद्यो दोषाज्ञानाद्धि योगिनः ॥ १० ॥

अेते दोषाः परित्याज्या योगाभ्यसनशालिना ।

अनादरे हि यैतेषां स्मृतिलोपादयो ध्रुवम् ॥ ११ ॥

नातिभुञ्जन्सदा योगी नाभुञ्जन्नातिनिद्रितः ।

नातिजगत्सिद्धिमेति भूप योगं सदाभ्यसन् ॥ १२ ॥

संकल्पजोस्त्यजेत्सामान्रियताडारजगरः ।

नियम्य भगवांं बुद्ध्या विरमेत शनैः शनैः ॥ १३ ॥

ततस्ततः कृषेद्वेतधत्र यत्रानुगच्छति ।

धृत्यात्मवशगं दुर्याच्छित्तं यञ्चलमादृतः ॥ १४ ॥

अेवं कुर्वन्सदा योगी परां निर्वृतिमृच्छति ।

विश्वस्मिन्निजमात्मानं विश्वं य स्वात्मनीक्षते ॥ १५ ॥

योगेन यो मामुपैति तमुपैभ्यः उमादरात् ।
मोक्षयामि न मुञ्चामि तमहं मां स न त्यजेत् ॥ १६ ॥

सुप्ते सुप्तेतरे द्वेषे क्षुधि तोषे समस्तृषि ।
आत्मसाभ्येन भूतानि सर्वगं मां य वेत्ति यः ॥ १७ ॥

शुभ्रन्मुक्तः स योगीन्द्रः केवलं मयि संगतः ।
ब्रह्मादीनां य देवानां स वन्द्यः स्याज्जगत्रये ॥ १८ ॥

वरेण्य उवाच -

द्विविधोऽपि हि योगोऽयमसंभाव्यो हि मे मतः ।
यतोऽन्तःकराणां दृष्टं यञ्चलं दूर्गलं विभो ॥ १९ ॥

श्रीगणानन उवाच -

यो निगलं दूर्गलस्य मनसः सम्प्रकल्पयेत् ।
घटीयन्त्रसमादृशान्मुक्तः संसृतिचक्रकात् ॥ २० ॥

विषयैः कङ्कयैरेतत्संयुष्टं यङ्कङ्कं दृढम् ।
जनश्लेत्तुं न शक्नोति कर्मकीलः सुसंवृतम् ॥ २१ ॥

अतिदुःखं य वैराग्यं भोगाद्भैतृषण्यमेव य ।
गुरुप्रसादः सत्सङ्ग उपायास्तज्जये अमी ॥ २२ ॥

अभ्यासाद्वा वशीकुर्यान्मनो योगस्य सिद्धये ।
वरेण्य दुर्लभो योगो विनास्य मनसो जयात् ॥ २३ ॥

वरेण्य उवाच -

योगब्रह्मस्य को लोकः का गतिः किं कुलं भवेत् ।
विभो सर्वज्ञ मे छिन्धि संशयं बुद्धियङ्कभृत् ॥ २४ ॥

श्रीगणानन उवाच -

दिव्यदेहधरो योगाद्ब्रह्मः स्वर्भोगमुत्तमम् ।
भुक्त्वा योगिकुले जन्म लभेच्छुद्धिमतां कुले ॥ २५ ॥

पुनर्योगी भवत्येष संस्कारात्पूर्वकर्मजात् ।
न हि पुण्यकृतां कश्चिन्नरकं प्रतिपद्यते ॥ २६ ॥

ज्ञाननिष्ठात्तपोनिष्ठात्कर्मनिष्ठात्त्रराधिप ।
श्रेष्ठो योगी श्रेष्ठतमो भक्तिमान्मयि तेषु यः ॥ २७ ॥

एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु
 योगामृतार्थशास्त्रे
 श्रीगणेशपुराणे उत्तरप्रपञ्चे गणाननवरेण्यसंवादे
 योगावृत्तिप्रशंसनो नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥

६

॥ षष्ठोऽध्यायः ॥

॥ बुद्धियोगः ॥

श्रीगणानन उवाच -

ईदृशं विद्धि मे तत्त्वं मद्गतेनान्तरात्मना ।
 यजृज्ञात्वा मामसन्दिग्धं वेत्सि मोक्षयसि सर्वगम् ॥ १ ॥

तत्तेऽहं शृणु वक्ष्यामि लोकानां छितकाम्यया ।
 अस्ति ज्ञेयं यतो नान्यन्मुक्तेश्च साधनं नृप ॥ २ ॥

ज्ञेया मत्प्रकृतिः पूर्वं ततः स्यां ज्ञानगोचरः ।
 ततो विज्ञानसम्पत्तिर्मयि ज्ञाते नृणां भवेत् ॥ ३ ॥

क्वचनलौ भ्रमलङ्कारः कं चित्तं धीसमीरणौ ।
 रवीन्द्र यागकृष्यैकादशधा प्रकृतिर्मम ॥ ४ ॥

अन्यां मत्प्रकृतिं वृद्धा मुनयः संगिरन्ति य ।
 तथा त्रिविष्टपं व्यासं श्रुवत्वं गतयानया ॥ ५ ॥

आत्म्यामुत्पाद्यते सर्वं यरायरमयं जगत् ।
 संग्राह्यश्चस्य संभूतिः परित्राणं लयोऽप्यहम् ॥ ६ ॥

तत्त्वमेतन्निर्बोद्धुं मे यतते कश्चिदेव हि ।
 वर्णाश्रमवतां पुंसां पुरा श्रीर्णेन कर्मणा ॥ ७ ॥

साक्षात्करोति मां कश्चिद्यत्नवत्स्वपि तेषु य ।
 भक्तोऽन्यत्रेक्षते किञ्चिन्मयि सर्वं य वीक्षते ॥ ८ ॥

क्षितौ सुगन्धरूपेण तेजोरूपेण यात्रिषु ।
 प्रभारूपेण पूषण्यब्जे रसरूपेण याप्सु य ॥ ९ ॥

धीतपोभवानां याहं धीस्तपोबलमेव य ।
 त्रिविधेषु विकारेषु मद्दुत्यन्नेष्वहं स्थितः ॥ १० ॥

न मां विन्दति पापीयान्मायामोहितयेतनः ।
 त्रिविकारा मोडयति प्रकृतिर्मे जगत्त्रयम् ॥ ११ ॥
 यो मे तत्त्वं विजानाति मोहं त्यजति सोऽभिलम् ।
 अनेकैर्जन्मभिश्चैवं ज्ञात्वा मां मुच्यते ततः ॥ १२ ॥
 अन्ये नानाविधान्देवान्भजन्ते तान्प्रजन्ति ते ।
 यथा यथा मतिं कृत्वा भजते मां जनोऽभिलः ॥ १३ ॥
 तथा तथास्य तं भावं पूरयाम्यहमेव तम् ।
 अहं सर्वं विजानामि मां न कश्चिद्बिबुध्यते ॥ १४ ॥
 अव्यक्तं व्यक्तिमापन्नं न विदुः काममोहिताः ।
 नाहं प्रकाशतां यामि अज्ञानां पापकर्माणाम् ॥ १५ ॥
 यः स्मृत्वा त्यजति प्राणमन्ते मां श्रद्धयान्वितः ।
 स यात्यपुनरावृत्तिं प्रसादान्मम भूभुज ॥ १६ ॥
 यं यं देवं स्मरन्भक्त्या त्यजति स्वं कलेवरम् ।
 तत्तत्सालोक्यमायाति तत्तद्भक्त्या नराधिप ॥ १७ ॥
 अतश्चाहर्निशं भूप स्मर्तव्योऽनेकवृषवान् ।
 सर्वेषामध्यं गम्यः स्रोतसामर्ण्यो यथा ॥ १८ ॥
 ब्रह्मविष्णुशिवेन्द्राद्यैर्लोकान्प्राप्य पुनः पतेत् ।
 यो मामुपैत्यसंदिग्धः पतनं तस्य न क्वचित् ॥ १९ ॥
 अनन्यशराणो यो मां भक्त्या भजति भूमिप ।
 योगक्षेमौ य तस्याहं सर्वदा प्रतिपादये ॥ २० ॥
 द्विविधा गतिरुद्दिष्टा शुक्ला कृष्णा नृणां नृप ।
 ऐक्या परमं ब्रह्म परया याति संसृतिम् ॥ २१ ॥
 एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु
 योगामृतार्थशास्त्रे
 श्रीगणेशपुराणे उत्तरभास्त्रे गजाननवशेषसंवादे
 बुद्धियोगो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥

७

॥ सप्तमोऽध्यायः ॥

॥ उपासना योगः ॥

वरेण्य उवाच -

का शुक्ला गतिरुद्दिष्टा का च कृष्णा गजानन ।
किं ब्रह्म संसृतिः का मे वक्तुमर्हस्यनुग्रहात् ॥ १ ॥

श्रीगजानन उवाच -

अग्निज्योतिरुः शुक्ला कर्मात्मयनं गतिः ।
थान्द्रं ज्योतिस्तथा धूमो रात्रिश्च दक्षिणायनम् ॥ २ ॥

कृष्णैते ब्रह्मसंस्त्योरवाप्तेः कारणं गती ।
दृश्यादृश्यमिदं सर्वं ब्रह्मैवेत्यवधारय ॥ ३ ॥

क्षरं पञ्चात्मकं विद्धि तदन्तरक्षरं स्मृतम् ।
उभाभ्यां यदतिकान्तं शुद्धं विद्धि सनातनम् ॥ ४ ॥

अनेकजन्मसंभूतिः संसृतिः परिकीर्तिता ।
संसृतिं प्राप्नुवन्त्येते ये तु मां गणयन्ति न ॥ ५ ॥

ये मां सम्यगुपासन्ते परं ब्रह्म प्रयान्ति ते ।
ध्यानाद्यैरुपयारैर्मां तथा पञ्चाभृतादिभिः ॥ ६ ॥

स्नानवस्त्राद्यलंकारसुगन्धधूपदीपकैः ।
नैवेद्यैः कृलतांभूलैर्दक्षिणाभिश्च योऽर्चयेत् ॥ ७ ॥

भक्त्यैक्ये तसा चैव तस्येष्टं पूर्याभ्युत्तम् ।
अथ प्रतिदिनं भक्त्या भद्रं भक्तो मां समर्चयेत् ॥ ८ ॥

अथवा मानसीं पूजां कुर्वीत स्थिरचेतसा ।
अथवा कृलपत्राद्यैः पुष्पमूलजलादिभिः ॥ ९ ॥

पूजयेन्मां प्रयत्नेन तत्तद्विष्टं कृलं लभेत् ।
त्रिविधास्वपि पूजासु श्रेयसी मानसी मता ॥ १० ॥

साध्युत्तमा मता पूजानिश्चया या कृता मम ।
ब्रह्मचारी गृहस्थो वा वानप्रस्थो यतिश्च यः ॥ ११ ॥

अेकां पूजां प्रकुर्वाणोऽप्यन्यो वा सिद्धिमृच्छति ।
मदन्यदेवं यो भक्त्या द्विषन्मामन्यदेवताम् ॥ १२ ॥

सोऽपि मामेव यजते परं त्वविधितो नृप ।

यो ऽयन्यदेवतां मां च द्विषन्नन्यां समर्थयेत् ॥ १३ ॥

याति कल्पसलस्रं स निरयान्दुःखभाङ् सदा ।

भूतशुद्धिं विधायादौ प्राणानां स्थापनं ततः ॥ १४ ॥

आकृष्य येतसो वृत्तिं ततो न्यासं उपकृमेत् ।

कृत्वान्तर्मातृकान्यासं बलिश्चाथ षड्गुणकम् ॥ १५ ॥

न्यासं य मूलमन्त्रस्य ततो ध्यात्वा जपेन्मनुम् ।

स्थिरचित्तो जपेन्मन्त्रं यथा गुरुमुभागतम् ॥ १६ ॥

जपं निवेद्य देवाय स्तुत्वा स्तोत्रैरनेकधा ।

अेवं मां य उपासीत स लभेन्भोक्षमव्ययम् ॥ १७ ॥

य उपासन्या डीनो धिङ्गरो व्यर्थजन्मभाङ् ।

यज्ञोऽलभौषधं मन्त्रोऽग्निराज्यं य उविर्दुतम् ॥ १८ ॥

ध्यानं ध्येयं स्तुतिं स्तोत्रं नतिर्भक्तिरुपासना ।

त्रयीज्ञेयं पवित्रं य पितामहपितामहः ॥ १९ ॥

ॐकारः पावनः साक्षी प्रभुर्मित्रं गतिर्लयः ।

उत्पत्तिः पोषको बीजं शरणं वास अेव य ॥ २० ॥

असन्मृत्युः सदमृतमात्मा ब्रह्माहमेव य ।

दानं लोमस्तपो भक्तिर्जपः स्वाध्याय अेव य ॥ २१ ॥

यद्यत्करोति तत्सर्वं स मे मयि निवेदयेत् ।

योषितोऽथ दुराचाराः पापास्त्रैर्वर्णिकास्तथा ॥ २२ ॥

मदाश्रया विमुच्यन्ते किं मद्भक्त्या द्विजादयः ।

न विनश्यति मद्भक्तो ज्ञात्वेमा मद्भिभूतयः ॥ २३ ॥

प्रभवं मे विभूतिश्च न देवा ऋषयो विदुः ।

नानाविभूतिभिरहं व्याप्य विश्वं प्रतिष्ठितः ॥ २४ ॥

यद्यच्छ्रेष्ठतमं लोके स विभूतिर्निबोध मे ॥ २५ ॥

एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु

योगामृतार्थशास्त्रे

श्रीगणेशपुराणे उत्तरप्रपञ्चे गजाननवशेषसंवादे

उपासनायोगो नाम सप्तमोऽध्यायः ॥

८

॥ अष्टमोऽध्यायः ॥

॥ विश्वरूपदर्शन ॥

वरेण्य उवाच -

भगवन्नारदो मलयं तव नाना विभूतयः ।
उक्तवांस्ता अहं वेद न सर्वाः सोऽपि वेत्ति ताः ॥ १ ॥

त्वमेव तत्त्वतः सर्वा वेत्सि ता द्विरदानन ।
निजं रूपमिदानीं मे व्यापकं यारु दर्शय ॥ २ ॥

श्रीगणानन उवाच -

अेकस्मिन्मयि पश्य त्वं विश्वमेतच्चराचरम् ।
नानाश्चर्याणि दिव्यानि पुराऽदृष्टानि केनचित् ॥ ३ ॥

ज्ञानयक्षुरहं तेऽद्य सृजामि स्वप्नभावतः ।
यर्मयक्षुः कथं पश्येन्मां विभुं ऽयजमव्ययम् ॥ ४ ॥

३ उवाच -

ततो राजा वरेण्यः स दिव्ययक्षुरवैक्षत ।
ऽशितुः परमं रूपं गजास्थस्य मडाद्भुतम् ॥ ५ ॥

असंख्यवकुत्रं ललितमसंख्यांघ्रिकरं महत् ।
अनुलिप्तं सुगन्धेन दिव्यभूषाम्बरस्रजम् ॥ ६ ॥

असंख्यनयनं कोटिसूर्यरश्मिधृतायुधम् ।
तद्दर्भाणि त्रयो लोका दृष्टास्तेन पृथग्विधाः ॥ ७ ॥

दृष्ट्वैश्वरं परं रूपं प्राण्य स नृपोऽब्रवीत् ।

वरेण्य उवाच -

वीक्षेऽहं तव देहेऽस्मिन्नेवानृषिगणान्चितृन् ॥ ८ ॥

पातालानां समुद्राणां द्वीपानां शैव भूभृताम् ।
महर्षीणां सप्तकं य नानार्थैः संकुलं विभो ॥ ९ ॥

भुवोऽन्तरिक्षस्वर्गाश्च मनुष्योरगराक्षसान् ।
ब्रह्माविष्णुमहेशेन्द्रान्देवान्जन्तून्नेकधा ॥ १० ॥

अनाद्यनन्तं लोकादिमनन्तभुजशीर्षकम् ।
 प्रदीप्तानलसंकाशमप्रमेयं पुरातनम् ॥ ११ ॥
 डिरीटकुण्डलधरं दुर्निरीक्ष्यं मुदावडम् ।
 अेतादृशं च वीक्षे त्वां विशालवक्षसं प्रभुम् ॥ १२ ॥
 सुरविधाधरैर्यक्षैः किन्नरैर्भुनिमानुषैः ।
 नृत्यद्भिरुसरोभिश्च गन्धर्वैर्गानतत्परैः ॥ १३ ॥
 वसुरुद्रादित्यगणैः सिद्धैः साध्यैर्मुदा युतैः ।
 सेव्यमानं मडाभक्त्या वीक्ष्यमाणं सुविस्मितैः ॥ १४ ॥
 वेत्तारमक्षरं वेद्यं धर्मगोभारमीश्वरम् ।
 पातालानि दिशः स्वर्गान्भुवं व्याघ्याऽपिलं स्थितम् ॥ १५ ॥
 भीता लोकास्तथा थाडमेवं त्वां वीक्ष्य रुपिणम् ।
 नानादंष्ट्राकरालं च नानाविधाविशारदम् ॥ १६ ॥
 प्रलयानलदीप्तास्यं जटिलं च नभःस्पृशम् ।
 दृष्ट्वा गणेशे ते रुपमडं भ्रान्तं षवाभवम् ॥ १७ ॥
 देवा मनुष्यनागाद्याः षलास्त्वदुदरेशयाः ।
 नानायोनिभुजश्चान्ते त्वय्येव प्रविशन्ति च ॥ १८ ॥
 अब्धेरुत्पद्यमानास्ते यथाश्रुमूतबिन्दवः ।
 त्वमिन्द्रोऽग्निर्मथैव निरृतिर्वरुणो भरुत् ॥ १९ ॥
 गुड्यकेशस्तथेशानः सोमः सूर्योऽपिलं जगत् ।
 नमामि त्वामतः स्वामिन्प्रसादं कुरु मेऽधुना ॥ २० ॥
 दर्शयस्व निजं रुपं सौम्यं यत्पूर्वमीक्षितम् ।
 को वेद लीलास्ते भूमन् कियमाणा निजेच्छया ॥ २१ ॥
 अनुग्रहान्मया दृष्टमैश्वरं रुपमीदृशम् ।
 ज्ञानयक्षुर्यतो दत्तं प्रसन्नेन त्वया मम ॥ २२ ॥
 श्रीगणानन उवाच -
 नेदं रुपं मडाभाडो मम पश्यन्त्ययोगिनः ।
 सनकाद्या नारदाद्याः पश्यन्ति मदनुग्रहात् ॥ २३ ॥
 यतुर्वेदार्थतत्त्वज्ञाः सर्वशास्त्रविशारदाः ।

यज्ञानतपोनिष्ठा न मे रूपं विदन्ति ते ॥ २४ ॥

शक्योऽहं वीक्षितुं ज्ञातुं प्रवेष्टुं भक्तिभावतः ।
त्यज भीतिं य मोहं य पश्य मां सौम्यरूपिणम् ॥ २५ ॥

मद्भक्तो मत्परः सर्वसंगडीनो मर्त्यकृत् ।
निष्कोपः सर्वभूतेषु समो मामेति भूभुज ॥ २६ ॥

एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु
योगामृतार्थशास्त्रे
श्रीगणेशपुराणे उत्तरभाष्ये गणाननवरेण्यसंवादे
विश्वरूपदर्शनो नामाष्टमोऽध्यायः ॥

८

॥ नवमोऽध्यायः ॥

॥ क्षेत्रज्ञातृज्ञेयविवेकयोगः ॥

वरेण्य उवाच -

अनन्यभावस्त्वां सम्यग्भूर्तिमन्तमुपासते ।
योऽक्षरं परमव्यक्तं तयोः कस्ते मतोऽधिकः ॥ १ ॥

असि त्वं सर्ववित्साक्षी भूतभावन ईश्वरः ।
अतस्त्वां परिपृच्छामि वद मे कृपया विभो ॥ २ ॥

श्रीगणानन उवाच -

यो मां भूर्तिधरं भक्त्या मद्भक्तः परिसेवते ।
स मे मान्योऽनन्यभक्तिर्नियुज्य लृट्यं मयि ॥ ३ ॥

भगवांस्ववशं कृत्वाभिलभूतहितार्थकृत् ।
ध्येयमक्षरमव्यक्तं सर्वगं कूटगं स्थिरम् ॥ ४ ॥

सोऽपि मामेत्यनिर्देश्यं मत्परो य उपासते ।
संसारसागरादस्माद्दुष्टराभि तमप्यहम् ॥ ५ ॥

अव्यक्तोपासनाद्भूमधिकं तेन लभ्यते ।
व्यक्तस्थोपासनात्साध्यं तद्देवाव्यक्तभक्तितः ॥ ६ ॥

भक्तिश्चैवाद्दरश्चात्र कारणां परमं मतम् ।
सर्वेषां विदुषां श्रेष्ठो ह्यङ्घ्रियिज्ञोऽपि भक्तिमान् ॥ ७ ॥

भञ्ज-भक्त्या विडीनो यः स याद्दालोऽभिधीयते ।
 याद्दालोऽपि भञ्ज-भक्त्या ब्राह्मणोऽप्योऽधिको मतः ॥ ८ ॥
 शुकाधाः सनकाधाश्च पुरा मुक्ता हि भक्तितः ।
 भक्त्यैव मामनुप्राप्ता नारदाधाश्चिरायुषः ॥ ९ ॥
 अतो भक्त्या मयि मनो विधेहि बृद्धिमेव य ।
 भक्त्या यजस्व मां राजंस्ततो मामेव यास्यसि ॥ १० ॥
 असमर्थोऽर्पितुं स्वान्तं येवं मयि नराधिप ।
 अब्यासेन ये योगेन ततो गन्तुं यतस्व माम् ॥ ११ ॥
 तत्रापि त्वमशक्तश्चेत्कुरु कर्म मदर्पणम् ।
 मामनुग्रहतश्चैवं परां निर्वृतिमेष्यसि ॥ १२ ॥
 अथैतदप्यनुष्ठानं न शक्तोऽसि तदा कुरु ।
 प्रयत्नतः कृत्यागं त्रिविधानां हि कर्मणाम् ॥ १३ ॥
 श्रेयसी बुद्धिरावृत्तेस्ततो ध्यानं परं मतम् ।
 ततोऽपिलपरित्यागस्ततः शान्तिर्गरीयसी ॥ १४ ॥
 निरुद्धममताबुद्धिरद्रेषः शरणः समः ।
 लाभालाभे सुभे दुःभे मानामाने स मे प्रियः ॥ १५ ॥
 यं वीक्ष्य न भयं याति जनस्तस्मान्न य स्वयम् ।
 उद्वेगभीः कोपमुद्वेगीरुहितो यः स मे प्रियः ॥ १६ ॥
 रिपौ मित्रेऽथ गर्हायां स्तुतौ शोके समः समुत् ।
 मौनी निश्चलधीभक्तिरसंगः स य मे प्रियः ॥ १७ ॥
 संशीलयति यश्चैनमुपदेशं मया कृतम् ।
 स वन्द्यः सर्वलोकेषु मुक्तात्मा मे प्रियः सदा ॥ १८ ॥
 अनिष्टासौ य न द्वेष्टीष्टप्राप्तौ य न तुष्यति ।
 क्षेत्रतज्ज्ञौ य यो वेत्ति समे प्रियतमो भवेत् ॥ १९ ॥
 वरेण्य उवाच -
 किं क्षेत्रं कश्च तद्वेत्ति किं तज्ज्ञानं गजानन ।
 ऐतदायक्ष्व मज्यं त्वं पृच्छते करुणाम्बुधे ॥ २० ॥
 श्रीगजानन उवाच -

पञ्च भूतानि तन्मात्राः पञ्च कर्मेन्द्रियाणि च ।
 अलंकारो मनो बुद्धिः पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि च ॥ २१ ॥
 षष्ठ्याव्यक्तं धृतिद्वेषौ सुषुप्तदुःखे तथैव च ।
 येतनासाहितश्चायं समूहः क्षेत्रमुच्यते ॥ २२ ॥
 तज्ज्ञं त्वं विद्धि मां भूप सर्वान्तर्यामिणं विभुम् ।
 अयं समूहोऽहं यापि यज्ज्ञानविषयौ नृप ॥ २३ ॥
 आर्जवं गुरुशुश्रूषा विरक्तिश्चेन्द्रियार्थतः ।
 शौचं क्षान्तिरदम्भश्च जन्मादिदोषवीक्षणम् ॥ २४ ॥
 समदृष्टिर्दृढा भक्तिरेकान्तित्वं शमो दमः ।
 अतैर्यथ्य युतं ज्ञानं तज्ज्ञानं विद्धि ब्राह्मण ॥ २५ ॥
 तज्ज्ञानविषयं राजन्अवीमि त्वं शृणुष्व मे ।
 यज्ज्ञानत्वैति य निर्वानं मुक्त्वा संसृतिसागरम् ॥ २६ ॥
 यदनादीन्द्रियैर्हीनं गुणबुद्ध्युणवर्जितम् ।
 अव्यक्तं सदसद्भिन्नमिन्द्रियार्थावभासकम् ॥ २७ ॥
 विश्वभूत्याणिलव्यापि त्वेकं नानेव भासते ।
 बाह्याभ्यन्तरतः पूर्णमसंगं तमसः परम् ॥ २८ ॥
 दूर्ज्ञेयं यातिसूक्ष्मत्वादीमानामपि भासकम् ।
 ज्ञेयमेतादृशं विद्धि ज्ञानगम्यं पुरातनम् ॥ २९ ॥
 अतदेव परं ब्रह्म ज्ञेयमात्मा परोऽव्ययः ।
 गुणान्प्रकृतिजान्मुहुक्ते पुरुषः प्रकृतेः परः ॥ ३० ॥
 गुणैस्त्रिभिरियं देहे बध्नाति पुरुषं दृढम् ।
 यदा प्रकाशः शान्तिश्च वृद्धे सत्त्वं तदाधिकम् ॥ ३१ ॥
 लोभोऽशमः स्पृहारम्भः कर्मणां रजसो गुणः ।
 मोहोऽप्रवृत्तिश्चाज्ञानं प्रमादस्तमसो गुणः ॥ ३२ ॥
 सत्त्वाधिकः सुप्तं ज्ञानं कर्मसंगं रजोऽधिकः ।
 तमोऽधिकश्च लभते निद्रालस्यं सुषोतरत् ॥ ३३ ॥
 अेषु त्रिषु प्रवृद्धेषु मुक्तिरसंसृतिर्दुर्गतीः ।
 प्रयान्ति मानवा राजंस्तस्मात्सत्त्वयुतो भव ॥ ३४ ॥

ततश्च सर्वभावेन भज त्वं मां नरेश्वर ।
 भक्त्या याव्यभियारिण्या सर्वत्रैव य संस्थितम् ॥ ३५ ॥
 अग्नौ सूर्ये तथा सोमे यथ्य तारासु संस्थितम् ।
 विदुषि ब्राह्मणो तेजो विद्धि तन्मामकं नृप ॥ ३६ ॥
 अहमेवाभिलं विश्वं सृजामि विसृजामि य ।
 औषधीस्तेजसा सर्वा विश्वं याप्याययाम्यहम् ॥ ३७ ॥
 सर्वेन्द्रियाण्यधिष्ठाय जाठरं य धनंजयम् ।
 भुनक्ति याभिलाभोगान्पुण्यपापविवर्जितः ॥ ३८ ॥
 अहं विष्णुश्च रुद्रश्च ब्रह्मा गौरी गणेश्वरः ।
 छन्द्राद्या लोकापालाश्च भूमैवांशसमुद्भवाः ॥ ३९ ॥
 येन येन छि रूपाण जन्तो मां पर्युपासते ।
 तथा तथा दर्शयामि तस्मै रूपां सुभक्तितः ॥ ४० ॥
 एति क्षेत्रं तथा ज्ञाता ज्ञानं ज्ञेयं मयेश्रितम् ।
 अभिलं भूपते सम्यगुपपन्नाय पृच्छते ॥ ४१ ॥
 एति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु
 योगामृतार्थशास्त्रे
 श्रीगणेशपुराणे उत्तरभाष्ये गणाननवरेण्यसंवादे
 क्षेत्रज्ञातृज्ञेयविवेकयोगो नाम नवमोऽध्यायः ॥
 १०
 ॥ दशमोऽध्यायः ॥
 ॥ उपदेशयोगः ॥
 श्रीगणानन उवाच -
 दैव्यासुरी राक्षसी य प्रकृतिस्त्रिविधा नृणाम् ।
 तासां कृत्वानि चिन्धानि संक्षेपात्तेऽधुना ब्रुवे ॥ १ ॥
 आद्या संसाधयेन्मुक्तिं द्वे परे बन्धनं नृप ।
 चिन्तं ब्रवीमि याद्यायास्तन्मे निगदतः शृणु ॥ २ ॥
 अपैशून्यं दयाऽहोषश्चापत्यं धृतिराज्वमम् ।

तेजोऽभयमहिंसा य क्षमा शौचममानिता ॥ ३ ॥

धृत्यादि चिन्तमाधाया आसुर्याः शृङ्खु सांप्रतम् ।

अतिवादोऽभिमानश्च दर्पो ज्ञानं सकोपता ॥ ४ ॥

आसुर्या अवेमाधानि चिन्तानि प्रकृतेर्नृप ।

निष्ठुरत्वं मद्यो मोहोऽलंकारो गर्व अवे य ॥ ५ ॥

द्वेषो हिंसाऽदया क्रोध औद्भृत्यं दृर्विनीतता ।

आभियारिककर्तृत्वं क्रूरकर्मरतिस्तथा ॥ ६ ॥

अविश्वासः सतां वाक्येऽशुचित्वं कर्महीनता ।

निन्दकत्वं य वेदानां भक्तानामसुरद्विषाम् ॥ ७ ॥

मुनिश्रोत्रियविप्राणां तथा स्मृतिपुराणयोः ।

पापार्जवाक्ये विश्वासः संगतिर्भविनाम्भनाम् ॥ ८ ॥

सद्यम्भकर्मकर्तृत्वं स्पृहा य परवस्तुषु ।

अनेककामनावत्त्वं सर्वदाऽनृतभाषणम् ॥ ९ ॥

परोऽर्षासिद्धिषुत्वं परकृत्यपराडतिः ।

धृत्याद्या भदवश्चान्ये राक्षस्याः प्रकृतेर्गुणाः ॥ १० ॥

पृथिव्यां स्वर्गलोके य परिवृत्य वसन्ति ते ।

मद्भक्तिरहिता लोका राक्षसीं प्रकृतिं श्रिताः ॥ ११ ॥

तामसीं ये श्रिता राजन्यान्ति ते रौरवं ध्रुवम् ।

अनिर्वाय्यं य ते द्रुमं भुञ्जते तत्र संस्थिताः ॥ १२ ॥

द्वैवान्निःसृत्य नरकाज्जायन्ते भुवि कुञ्जकाः ।

जात्यन्धाः पङ्गवो दीना हीनजातिषु ते नृप ॥ १३ ॥

पुनः पापसमायारा मय्यभक्ताः पतन्ति ते ।

उत्पतन्ति हि मद्भक्ता यां कांश्चिद्योनिमाश्रिताः ॥ १४ ॥

लभन्ते स्वर्गतिं यज्ञैरन्यैर्धर्मश्च भूमिप ।

सुखभास्ताः सकामानां मयि भक्तिः सुदुर्लभा ॥ १५ ॥

विमूढा मोहजालेन भग्नाः स्वेन य कर्मणा ।

अलं जन्ता अलं कर्ता अलं भोक्तेति वादिनः ॥ १६ ॥

अलमेवेश्वरः शास्ता अलं वेत्ता अलं सुधी ।

એતાદૃશી મતિર્નૃણામધઃ પાતયતીહ તાન્ ॥ ૧૭ ॥

તસ્માદેતત્સમુત્સૃજ્ય દૈવી પ્રકૃતિમાશ્રય ।

ભક્તિં કુરુ મદીયાં ત્વમનિશં દૃઢચેતસા ॥ ૧૮ ॥

સાપિ ભક્તિસ્ત્રિધા રાજન્સાત્વિકી રાજસીતરા ।

યદેવાન્ભજતે ભક્ત્યા સાત્વિકી સા મતા શુભા ॥ ૧૯ ॥

રાજસી સા તુ વિજ્ઞેયા ભક્તિર્જન્મમૃતિપ્રદા ।

યદક્ષાંશ્ચૈવ રક્ષાંસિ યજન્તે સર્વભાવતઃ ॥ ૨૦ ॥

વેદેનાવિહિતં કૂરં સાહકારં સદમ્ભકમ્ ।

ભજન્તે પ્રેતભૂતાદીન્કર્મ કુર્વન્તિ કામુકમ્ ॥ ૨૧ ॥

શોષયન્તો નિજં દેહમન્તઃસ્થં માં દૃઢાગ્રહાઃ ।

તામસ્યેતાદૃશી ભક્તિર્નૃણાં સા નિરયપ્રદા ॥ ૨૨ ॥

કામો લોભસ્તથા ક્રોધો દમ્ભશ્ચત્વાર ઇત્યમી ।

મહાદ્ધારાણિ વીચીનાં તસ્માદેતાંસ્તુ વર્જયેત્ ॥ ૨૩ ॥

ઇતિ શ્રીમદ્રણેશગીતાસૂપનિષદર્થગર્ભાસુ

યોગામૃતાર્થશાસ્ત્રે

શ્રીગણેશપુરાણે ઉત્તરખણ્ડે ગજાનનવરેણ્યસંવાદે

ઉપદેશયોગો નામ દશમોઽધ્યાયઃ ॥

૧૧

॥ એકાદશોઽધ્યાયઃ ॥

॥ ત્રિવિધવસ્તુવિવેકનિરૂપણમ્ ॥

શ્રીગજાનન ઉવાચ -

તપોઽપિ ત્રિવિધં રાજન્કાયિકાદિપ્રભેદતઃ ।

ઋજુતાર્જવશૌયાનિ બ્રહ્મચર્યમહિંસનમ્ ॥ ૧ ॥

ગુરુવિજ્ઞાદ્વિજાતીનાં પૂજનં ચાસુરદ્વિષામ્ ।

સ્વધર્મપાલનં નિત્યં કાયિકં તપ ઈદૃશમ્ ॥ ૨ ॥

મર્માસ્પૃહ્ય પ્રિયં વાક્યમનુદ્વેગં હિતં ઋતમ્ ।

અધીતિર્વેદશાસ્ત્રાણાં વાયિકં તપ ઈદૃશમ્ ॥ ૩ ॥

અન્તઃપ્રસાદઃ શાન્તત્વં મૌનમિન્દ્રિયનિગ્રહઃ ।

निर्मलाशयता नित्यं मानसं तप ईदृशम् ॥ ४ ॥

अकामतः श्रद्धया य यत्तपः सात्त्विकं य तत् ।

ऋद्ध्यै सत्कारपूजार्थं सदम्बं राजसं तपः ॥ ५ ॥

तदस्थिरं जन्ममृती प्रयच्छति न संशयः ।

परात्मपीडकं यच्च तपस्तामसमुच्यते ॥ ६ ॥

विधिवाङ्मयप्रमाणार्थं सत्यान्ने देशकालतः ।

श्रद्धया दीयमानं यद्दानं तत्सात्त्विकं मतम् ॥ ७ ॥

उपकारं कृत्वा वापि काङ्क्षद्भिर्दीयते नरैः ।

क्लेशतो दीयमानं वा भक्त्या राजसमुच्यते ॥ ८ ॥

अकालदेशतोऽपात्रेऽवज्ञया दीयते तु यत् ।

असत्काराच्च यद्दत्तं तद्दानं तामसं स्मृतम् ॥ ९ ॥

ज्ञानं य त्रिविधं राजन् शृणुष्व स्थिरचेतसा ।

त्रिधा कर्म य कर्तारं ब्रवीमि ते प्रसंगतः ॥ १० ॥

नानाविधेषु भूतेषु मामेकं वीक्षते तु यः ।

नाशवत्सु य नित्यं मां तज्ज्ञानं सात्त्विकं नृप ॥ ११ ॥

तेषु वेत्ति पृथग्भूतं विविधं भावमाश्रितः ।

मामव्ययं य तज्ज्ञानं राजसं परिकीर्तितम् ॥ १२ ॥

उत्तुडीनमसत्यं य देहात्मविषयं य तत् ।

असदल्पार्थविषयं तामसं ज्ञानमुच्यते ॥ १३ ॥

भेदतस्त्रिविधं कर्म विद्धि राजन्मयेरितम् ।

कामनाद्वेषदम्भैर्यद्द्रुहितं नित्यकर्म यत् ॥ १४ ॥

कृतं विना कृलेच्छां यत्कर्म सात्त्विकमुच्यते ।

यद्भ्रुङ्कुलेशतः कर्म कृतं यच्च कृलेच्छया ॥ १५ ॥

द्वियमाणां नृभिर्दम्भात्कर्म राजसमुच्यते ।

अनपेक्ष्य स्वशक्तिं यदर्थक्षयकरं य यत् ॥ १६ ॥

अज्ञानाद्वियमाणां यत्कर्म तामसमीरितम् ।

कर्तारं त्रिविधं विद्धि कथ्यमानं मया नृप ॥ १७ ॥

धैर्योत्साही समोऽसिद्धौ सिद्धौ याविडियस्तु यः ।
 अलंकारविमुक्तो यः स कर्ता सात्त्विको नृप ॥ १८ ॥
 कुर्वन्दर्षं य शोकं य छिंसां हृलस्पृहां य यः ।
 अशुचिर्लुब्धको यश्च राजसोऽसौ निगद्यते ॥ १९ ॥
 प्रमादाज्ञानसहितः परोच्छेदपरः शठः ।
 अलसस्तर्कवान्यस्तु कर्तासौ तामसो मतः ॥ २० ॥
 सुभं य त्रिविधं राजन्हुभं य क्रमतः शृणु ।
 सात्त्विकं राजसं यैव तामसं य मयोच्यते ॥ २१ ॥
 विषवदभासते पूर्वं दुःखस्थान्तकरं य यत् ।
 षष्ठ्यमानं तथाऽऽवृत्त्या यदन्तेऽमृतवदभवत् ॥ २२ ॥
 प्रसादात्स्वस्य बुद्धेर्यत्सात्त्विकं सुभमीरितम् ।
 विषयाणां तु यो भोगो भासतेऽमृतवत्पुरा ॥ २३ ॥
 डालाडलमिवान्ते यद्राजसं सुभमीरितम् ।
 तन्द्रिप्रमादसंभूतमालस्यप्रभवं य यत् ॥ २४ ॥
 सर्वदा मोडकं स्वस्य सुभं तामसमीदृशम् ।
 न तदस्ति यदेतैर्यन्मुक्तं स्यात्त्रिविधैर्गुणैः ॥ २५ ॥
 राज-ब्रह्मापि त्रिविधमोतत्सदिति भेदतः ।
 त्रिलोकेषु त्रिधा भूतमपि लं भूप वर्तते ॥ २६ ॥
 ब्रह्मक्षत्रियविट्शूद्राः स्वभावाद्भिन्नकर्मिणः ।
 तानि तेषां तु कर्माणि संक्षेपात्तेऽधुना वदे ॥ २७ ॥
 अन्तर्बाह्येन्द्रियाणां य वश्यत्वमार्जवं क्षमा ।
 नानातपांसि शौर्यं य द्विविधं ज्ञानमात्मनः ॥ २८ ॥
 वेदशास्त्रपुराणानां स्मृतीनां ज्ञानमेव य ।
 अनुष्ठानं तदर्थानां कर्म ब्राह्ममुदाहृतम् ॥ २९ ॥
 दार्ढ्यं शौर्यं य दाक्ष्यं य युद्धे पृष्ठाप्रदर्शनम् ।
 शरण्यपालनं दानं धृतिस्तेजः स्वभावजम् ॥ ३० ॥
 प्रभुता मन औनत्यं सुनीतिर्लोकपालनम् ।
 पञ्चकर्माधिकारित्वं क्षात्रं कर्म समीरितम् ॥ ३१ ॥

नानावस्तुक्थो भूमेः कर्षणं रक्षणं गवाम् ।
 त्रिधा कर्माधिकारित्वं वैश्यकर्म समीरितम् ॥ ३२ ॥
 दानं द्विजानां शुश्रूषा सर्वदा शिवसेवनम् ।
 अेतादृशं नरव्याघ्र कर्म शौद्रमुदीरितम् ॥ ३३ ॥
 स्वस्वकर्मरता अेते मध्यर्थाभिलकारिणः ।
 मत्प्रसादात्स्थिरं स्थानं यान्ति ते परमं नृप ॥ ३४ ॥
 एति ते कथितो राजन्प्रसादाद्योगौत्तमः ।
 सांगोपांगः सविस्तारोऽनादिसिद्धो मया प्रिय ॥ ३५ ॥
 युङ्क्ष्व योगं मयाप्यातं नाप्यातं कस्यचिन्नृप ।
 गोपयैनं ततः सिद्धिं परां यास्यस्यनुत्तमाम् ॥ ३६ ॥
 व्यास उवाच -
 एति तस्य वयः श्रुत्वा प्रसन्नस्य महात्मनः ।
 गणेशस्य वरेण्यः स यकार य यथोदितम् ॥ ३७ ॥
 त्यक्त्वा राज्यं कुटुम्भं च कान्तारं प्रययौ स्यात् ।
 उपदिष्टं यथा योगमास्थाय मुक्तिमाप्नवान् ॥ ३८ ॥
 एमं गोप्यतमं योगं शृणोति श्रद्धया तु यः ।
 सोऽपि डैवत्यमाप्नोति यथा योगी तथैव सः ॥ ३९ ॥
 य एमं श्रावयेद्योगं कृत्वा स्वार्थं सुबुद्धिमान् ।
 यथा योगी तथा सोऽपि परं निर्वाणमृच्छति ॥ ४० ॥
 यो गीतां सम्यगभ्यस्य ज्ञात्वा यार्थं गुरोर्मुभात् ।
 कृत्वा पूजां गणेशस्य प्रत्यक्षं पठते तु यः ॥ ४१ ॥
 अेककालं द्विकालं वा त्रिकालं वापि यः पठेत् ।
 ब्रह्मीभूतस्य तस्यापि दर्शनाभ्युच्यते नरः ॥ ४२ ॥
 न यज्ञैर्न व्रतैर्नैर्नाग्निहोत्रैर्नैर्माधनैः ।
 न वेदैः सम्यगभ्यस्तैः सडाङ्गैः ॥ ४३ ॥
 पुराणश्रवणैर्नैव न शास्त्रैः साधुचिन्तितैः ।
 प्राप्यते ब्रह्म परममनया प्राप्यते नरैः ॥ ४४ ॥

ब्रह्मघ्नो मधपः स्तेयी गुरुतल्पगामोऽपि यः ।
यतुर्णां यस्तु संसर्गी मडापातककारिणाम् ॥ ४५ ॥
स्त्रीहिंसागोवधादीनां कर्तारो ये य पापिनः ।
ते सर्वे प्रतिमुख्यन्ते गीतामेतां पठन्ति येत् ॥ ४६ ॥
यः पठेत्प्रयतो नित्यं स गणेशो न संशयः ।
यतुर्थ्यां यः पठेद्भक्त्या सोऽपि मोक्षाय कल्पते ॥ ४७ ॥
तत्तत्क्षेत्रं समासाद्य स्नात्वाभ्यर्च्य गजाननम् ।
सकृद्गीतां पठन्भक्त्या ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ४८ ॥
भाद्रे मासे सिते पक्षे यतुर्थ्यां भक्तिमान्नरः ।
कृत्वा महीमयीं मूर्तिं गणेशस्य यतुर्भुजात् ॥ ४९ ॥
सवाङ्गनां सायुधां य समभ्यर्च्य यथाविधि ।
यः पठेत्समकृत्वस्तु गीतामेतां प्रयत्नतः ॥ ५० ॥
ददाति तस्य सन्तुष्टो गणेशो भोगमुत्तमम् ।
पुत्रान्पौत्रान्धनं धान्यं पशुरत्नादिसम्पदः ॥ ५१ ॥
विद्यार्थिनो भवेद्विद्या सुभार्थी सुभमाप्नुयात् ।
कामानन्याँल्लभेत्कामी मुक्तिमन्ते प्रयान्ति ते ॥ ५२ ॥
इति श्रीमद्गणेशगीतासूपनिषदर्थगर्भासु
योगामृतार्थशास्त्रे
श्रीगणेशपुराणे उत्तरपार्श्वे गजाननवरेण्यसंवादे
त्रिविधवस्तुविवेकनिर्णयनाम अेकादशोऽध्यायः ॥
॥ इति गणेश गीता समाप्ता ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

—
shrIGanesha Gita

pdf was typeset on April 1, 2025

—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

